

Så meget desto større grund synes jeg der her i dag er til, at jeg for min del kan udtrykke en anerkendelse over, at så stort et flertal i Folketinget alligevel har valgt at stå skulder ved skulder og træffe de nødvendige beslutninger for at vi kan komme videre.

Nu er det så mit ansvar, og det tager jeg hul på i morgen på et møde med henholdsvis Vær-løse og Farum og senere på ugen med Holms-land Kommune, at sørge for at komme igennem med de mere præcise vilkår, der skal til for, at denne beslutning, som er truffet, nu kan gennemføres på en måde, som i de kommuner, der bliver berørt af det her, opleves som rimelig. Det er et ansvar, jeg tager på mig, og som jeg nu vil søge at leve op til for at kunne honorere den tillid, jeg egentlig føler at aftalepartierne har udvist over for mig ved at lægge det, man kunne kalde den politiske bund for, at vi nu kan komme videre med at lave de to rigtige kommune-dannelser omkring henholdsvis Holmsland og Furesøen.

Så vil jeg helt afslutningsvis sige, at hr. Morten Østergaard i flere omgange – og hermed prøver jeg måske også at foregribe et spørgsmål, hvem ved – har været inde på spørgsmålet om kompensation til kommuner, der skal aflevere opgaver til staten, i det her tilfælde skatteopga-ven. Man må sige, at hr. Morten Østergaard, vores nye kollega fra Det Radikale Venstre, har store profetiske egenskaber, når han så præcist her i dag er i stand til at sige, hvordan det kommer til at påvirke konkrete navngivne kommuner.

Det kan jeg i hvert fald ikke deltage i, for situationen er jo den, at de forhandlinger, der føres mellem staten og kommunerne om prissætning af skatteopgaven, ikke er tilendebragt. Og så længe de forhandlinger ikke er tilendebragt, er der sådan set ikke basis for, at man kommune for kommune kan opføre, hvad der er den DUT-mæssige konsekvens.

Der er ingen grund til at lægge skjul på, at når staten over for kommunerne står i en situation, hvor der skal flyttes opgaver, så har de to parter vel til en start, hvis man laver sådan en objektiv interesseanalyse, et lidt forskelligt udgangs-punkt som i enhver anden situation, hvor der er »noget for noget«. Derfor er det ikke overras-kende, at der i udgangspositionen har været en forskellig prissætning af den opgave.

Det er også derfor, at det på et møde, vi havde for omkring 14 dage siden, nu er aftalt med Kommunernes Landsforening, hvad det er for en meget præcis proces, der skal være med hen-

syn til de videre DUT-forhandlinger, hvor hele spørgsmålet om skat kører lidt ude af kadence, fordi det i modsætning til resten af opgaverne skal flyttes med en anden tidstermin for øje. Det er i den forbindelse aftalt, at der nu sættes et uvildigt revisionsfirma på, for at man kan komme med et beslutningsgrundlag, som både kom-munerne og staten kan have tillid til.

For jeg vil meget gerne slå fast her i dag, at re-geringens udgangspunkt er fairness, at ressour-cerne skal flytte med opgaverne, uanset om op-gaveflytningen undtagelsesvis er fra kommune til stat, eller, hvad der er hovedreglen i den her reform, om det er opgaveflytning ud til kommu-nerne. Det er selvfølgelig det ressourceforbrug, der har knyttet sig på opgaven, som skal flyttes med, når man ser overordnet kommunaløkonomi-k på det, og derfor vil jeg gerne benytte lej-ligheden til her i dag at sige, at det selvfølgelig også gælder for skatteopgaven, og at det er bag-grunden for, at vi altså med Kommunernes Landsforening for relativt nylig har aftalt en fast køreplan for, hvordan det bringes i mål. Så læn-ge vi ikke er i mål, er der altså ikke basis for at kunne sætte konkrete beløb på konkrete kom-muner.

Så vil jeg – det kan ikke blive helt afslutnings-vis, for jeg har jo allerede en gang helt afslut-ningsvis sagt nogle ting – som sådan et p.s. her til sidst lige vende spørgsmålet om de ansattes vilkår.

Kl. 15.00

Der er flere af ordførerne – det gælder fru Margrethe Vestager og fru Anne Baastrup – der har rejst spørgsmål om medarbejderindflydelse, aktindsigt, partshøring m.v.

Jeg vil gerne sige, at det, som fastlægges i proce-durelovforslaget, er en proces, som skal balance-re mellem i virkeligheden forskellige hensyn, som alle sammen er stærke, men som i nogen udstrækning måske også krydskører. Det gæl-der bl.a. hensynet til, at den enkelte medarbejder så hurtigt som muligt får klar besked om egne vilkår. Fru Margrethe Vestager påtalte selv det tidsmæssige problem i, at der gik lang tid, før den enkelte medarbejder kendte sin aktuelle si-tuation.

Det er baggrunden for, at vi har speedet pro-cesserne op og sat en hårdere deadline, der nu er før sommer 2006 frem for efter sommer 2006. Men der er selvfølgelig også en bagside af den medalje, der handler om, hvorledes den enkelte medarbejder konkret og individuelt kan inddra-ges i nogle skønsmæssige afgørelser, som knyt-